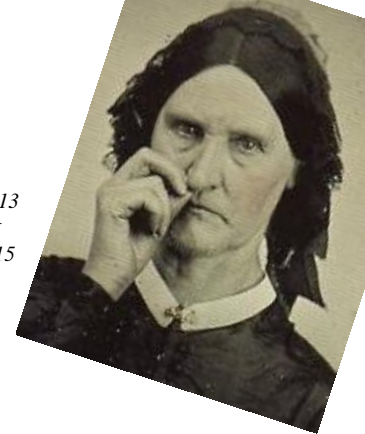

Ministerstvo popravý ČR
Mezi značkami 387/89
130 00, Praha 3
Tel.: 254879652
Fax: 254879564

Vyřizuje Štrumcová

V Praze dne 15.5. 2013
PID: MPCR3XFBCK
Č.j.: MP-45824/2013/15

Pokud měl Nikola Tesla obsesi číslem tři, mělo by deset Nikolů Tesla obsesi číslem třicet?

Rozhodnutí stran žádosti publikovat třicáté číslo časopisu AK-29

13. 5. 2013 jsme obdrželi Vámi vyplněnou žádost o publikování třicátého čísla kulturního časopisu AK-29. Na zasedání vlády jsme přednesli Vámi zaslané dokumenty. Po dvouhodinové interpelaci jsme vzájemnou podporou došli ke schválení zákona, z kterého vyplývá, že se nadále nebudeme muset věnovat podobným žádostem. Vytvořili jsme hlasováním jedno nové zaměstnanecké místo (naplnili jsme tak slib zvýšit zaměstnanost), kde úředník k tomu určený, bude dřímat nad razítkem se slovem Zamítáme. Z toho důvodu Vaši žádost

zamítáme

Dle nového zákona § 8739873098/2013 Sb., se Vám zapovídá možnost odvolání. V zákoně doslova stojí: Antikvariát Kačur, stejně jako ostatní fyzické i právnické osoby, nemá žádná práva a spoustu povinností.

Díky novému zákonu můžeme redakci časopisu přikázat, a také tak činíme, aby uklidila od volně se povalujícího odpadu celý Karlín, případně i s Holešovicemi. Proti tomuto rozhodnutí samozřejmě také nemáte právo na odvolání.

Pokud přesto periodikum vydáte, vystavujete se trestu odnětí svobody na dobu neurčitou, ale určitě nepříjemnou.

Ing. Josef Ponorný
ředitel
Odbor provozu silničních vozidel

Svaz matek bojujících za mravní čistotu dětí se pokouší stáhnout z distribuce film Bambi poté, co Bambimu vyrašila píča. Na zadku. Zakažme matky, milé děti, bojují proti přirozenosti.

požíraj mě pavouci
od nožiček nahoru

denně se to opakuje
bolí to

odchlípnu

pro Vaši

spokojenost

A

K

-

30 2

9

Zvýšili jsme pro vás počet stran
našeho časopisu na
závratných třicet.
Vše pro vaši spokojenost.

Velmi podnětný, dlouhý a výroční rozhovor se zakladatelem krasopisu AK-29, v kterém se dojde k překvapivým vývodům

Zhodnoťte téměř tříletou činnost časopisu AK-29.

Konečně jsem pochopil obsah rčení - házeti hrachem... zkrátka jsme za tři roky přeházeli jednu velikou hromadu hrachu z jednoho místa na druhé. Anebo by se to dalo popsat jako přesýpací hodiny. Jemný bílý písek sype se ladně úzkým hrdlem dolů a vytváří souměrnou bílou hromádku. Potom se to celé obrátí a začíná to nanovo a než se člověk naděje, jsou tři roky v prdeli a kde nic tu nic. Nu alespoň jsme se u toho trochu pobavili a myslím si, že to je dobrý důvod k pokračování v naší mravenčí práci dále.

Máte nějakou veselou historku od psacího stolu?

O svém psacím stole bych raději pomlčel, neboť při bližší a podrobnější prohlídce jeho hlubokých šuplíků mohlo by vyjít na světlo ledacos, co bych si nikdy nepřál, aby to vylezlo ven. Mimo jiné mám skutečně pěkný psací stůl. Pochází patrně z první republiky a je to důstojný reprezentant byrokratismu v tom nejlepším slova smyslu. Jedná se o jednoduchý psací stůl, jaký se patrně v té době často používal v různých písárnách a u něhož seděli úředníci nižšího stupně. Přesto se jedná a solidní kus nábytku s velikou pracovní deskou a čtyřmi dlouhými a hlubokými šuplety po obou stranách, do nichž můžete uklidit ledacos, co nechcete mít na očích. Tu se tam může ztratit časopis Extáze, aby byl objeven vaší pubertální ratolestí, popřípadě se tam můžou schovat různá parte a všelijaké rodinné smetí jakým jsou kupříkladu fotografie spolužáků ze základní školy a pochopitelně tam také může zmizet nějaká nevydařená povídka. Pokud byste si to vážně přál, mohu vám zaslat několik snímků mého stolu a jsem ochoten vám u něj i zapózovat, pochopitelně bez rozcapených nohou mé milenkky, která si na něj ráda uléhá a vyvádíme na něm potom všelijaké oplzlosti.

Jak to vypadá s tou vaší operou?

Samozřejmě, že jsem tuto ideu neopustil. Konečně se mi podařilo sehnat dostatečně potrhleho muzikanta, který mi přislíbil hudební spolupráci. Bohužel jsem ho již měsíc neviděl, ale doufám, že jeho zmizení nemá nic společného s mým záměrem. Pokouším se nyní o další libreto, v němž bych rád vzdal hold našemu velkému matematikovi a mysliteli Bernardu Bolzanovi. Bohužel jako obvykle se mi z toho nedaří udělat tragedii, ale stále a stále mi z toho vylézá travestie. Pokud se dílo podaří, mohou se milovníci opery a vážné současné hudby těšit na opravdu vážnou podívanou, při níž se dokonce potkají s nekonečnými množinami. Bude to takový první pokus v dějinách dramatického umění realizovat na scéně aktuální nekonečno. Mohou se přitom ovšem vyskytnout jistá nežádoucí pnutí přímo ve struktuře samotného prostoru a to tak, že zmenšujete-li něco až nad přijatelnou mez, může se vám to snadno vymknout z rukou a vy se také můžete provrtat ne-li do prdele, tak tedy určitě někam absolutně jinam a jak známo setkání s něčím absolutně jiným může vést k nepředvídaným koncům.

Byl byste schopen dějově převést do opery i časopis AK-29?

To je to nejsnadnější pod sluncem. Budete si také přát nějaký part? To se dá pochopitelně zařídit. Můžete tam vystupovat přímo jako redaktor Cháb, ale pokud by vám to připadalo příliš přízemní, můžeme vám najít něco velkolepějšího. Pro začátek bych zvolil zpívající písmena. Těch máme po ruce poměrně dost, takže s obsazením nemáme problém. Role pro jednotlivá písmena volil bych podle jejich zvukomalebnosti a jistě se mnou budete

Spolupracoval Jiří Kačmír.
S kým sám neví.

Udělel se básník Adam Panáček
Na čem sám neví.

Toto je devátá stránka bulturního časopisu
AK-29.

souhlasit, že například takové S nemůže nikdy mít nějakou kladnou roli. Totéž platí pro A. Pokud vám není negativita dostatečně srozumitelná, odkazuji vás na svoji odbornou práci Typologie hlásek z hlediska negativy a positivity. Už se to poměrně těžce shání. Koneckonců vyšlo to myslím nákladem deseti kusů. Jedno ale mám, takže vám ho můžu i s mým podpisem obratem poslat. Další věci kolem zhudebnění časopisu by již jaksí vyplynula sama sebou a netřeba se zabývat trivialitami. To již prostě plyne jaksí ze samotné logiky věci.

Změnil časopis nějak váš život?

Ale víte, že ano. Hlavně jsem se musel naučit a pochopit, že hlubokomyslné myšlenky neprodáte ani v přestrojení za škvár. Proto je snad opravdu nejlepší, psát jenom škvár, v němž nakonec někdo bude hledat nějakou hlubinu. Ale toho času v žádném případě nelituji, neboť psaním pro sebe si člověk vlastně nejlépe ujasní mnohé a navíc z toho má užitek jako sportovec z tréninku. Tak dlouho kopete do míče, až se zkrátka do té branky jednou treffe. Navíc jsem ve vás našel dobrého protihráče, pokud nejste právě na šrot, ale poslední dobou se mi zdá, že je to s vámi přeci jenom trochu lepší.

Kolik plánujete ještě čísel časopisu?

To záleží především na vás. Dokud vás to bude bavit, tak s tím můžeme pokračovat. Až vás to zkrátka začne nudit, nezbude než se poohlédnout po něčem jiném. Můžeme to klidně ukončit právě tímto číslem. Popřípadě můžeme do světa vytroubit, že právě tímto číslem končíme a možná se právě proto konečně najde někdo, kdo projeví zájem o celoroční předplatné a to by už byl nějaký důvod v tom pokračovat.

Četl jste v mládí Ohníček? A myslíte, že jeho popularitu někdy AK-29 překoná?

Samozřejmě, že jsem to četl. Také jsem patřil mezi pravidelné čtenáře Sedmičky pionýrů a také v mé školní brašně nikdy nesmělo chybět ABC. Nedávno jsem měl příležitost vidět jakési současné číslo onoho legendárního časopisu, myslím nyní to ABC, a dostal jsem chuť celou tu partu pozavírat za ohrožování mravní způsobilosti naší mládeže. Zkratkovitost, mělkost, spousta reklam, tupé vtipy a nic neříkající příspěvky. Takhle se to hoši nedělá. Myslím si, že naše další činnost by se měla obrátit právě tímto směrem. Zkrátka bychom se mohli pokusit o nějaký nový Ohníček anebo nové Abc. Jenom uvažte ty možnosti. Dobrodružný román na pokračování. Několik zajímavých cestopisných reportáží a několik příspěvků ze světa vědy a techniky a také tam vidím přírodovědecké okénko, komiks na zadní stránce. Tak to je hozená rukavice pane, co. Vytvořme tedy jedno číslo takového časopisu, ale skutečně takového, aby z toho měla mládež užitek a aby to nebyly žádné sračky. Takové AK-29 by skutečně mohlo nějaký Ohníček strčit do kapsy. Možná ovšem. Ale asi by se to přeci jenom musel jmenovat jinak: Plamen? Plamenomet? Kulomet? ČASOPIS POUČNÉHO A ZÁBAVNÉHO ČTENÍ PRO MLÁDEŽ ŠKOLOU POVINNOU? Okno do vesmíru? Oko? Ucho? Uši? Raketoplán? Sputnik - tak to je ono. Co říkáte Sputniku? Jenom mi prosím neopoujte s nějakým Gagarinem anebo nějakou Lajkou či Lunou. Pluto by také podněcovalo fantazii, takže máte o čem přemýšlet a tak můžete napříště místo vymýšlení kravin věnovat čas vymýšlení nějakých poučných hádanek a početních příkladů.

Do říše pohádek

V česko-polské produkci vznikl na motivy předpokládaného vydání třicátého čísla časopisu AK-29 film s názvem AK-3029. Jeho sto dvacet minutová stopáž vyděsila, v kombinaci s prakticky neexistujícím dějem, naprostou většinu diváků. Například v Jelenie Góře se všichni tři diváci při projekci filmu emočně zcela zhroutili a musel být povolán ambulanti psycholog, který cestou bohužel havaroval. Dva z diváků redakce našeho časopisu již nenalezla. Třetí divák byl vzat pod moudrá křídla básníka Panáčka, který se tichým a vemlouvavým hlasem snažil postiženého upokojit. Kvůli Panáčkově češtině, jistě precizní, které ovšem polský divák nerozuměl, se po kinosálu začal rozléhat jeho čím dál intenzivnější brekot přecházející občas i do chrčení. Poslední slovo, které divák před úmrtím vypustil a kterému jsme rozuměli, bylo kurva. V polštině snad kurwa. A vězte, draží čtenářové, že slovo kurva (či kurwa) je jedním z nejkrásnějších posledních slov, které kdy naše uši zachytily. Už jen s ohledem na to, že jak Kačur, tak ani Panáček, prozatím nikoho neslyšeli pronášet svá poslední slova a redaktor Cháb sice viděl umírat člověka, ale ten byl, jako na potvoru, němý a pouze chrčel, což Chábovi ovšem nezabránilo v tom, aby se na zbylé dva redaktory nevytahoval a neohrnoval nad nimi nos. Obrázek je momentkou z filmu, v tomto případě s anglickými titulky připravenými pro projekci v Cannes, momentkou zcela fádne emočně zničující.

Báseň

začátek básně

levý bok básně

prostředek básně

pravý bok básně

konec básně

O Joanu Miróovi a číslu 30 v jeho životě

Letos uplyne 30 LET od úmrtí katalánského malíře Joana Miróa. Teď se držte židle, prosím: světlo světa spatřil v roce 1893 a opustil jej v roce 1983. Naučili-li jste se jako děti základní matematické úkony, zjistíte, že se dožil 90 let, počítáme-li dále, zjistíme, že $3 \times 30 =$ věk Miróův. Aby se nám z těch třicítek a trojek nezatočila hlava, že?

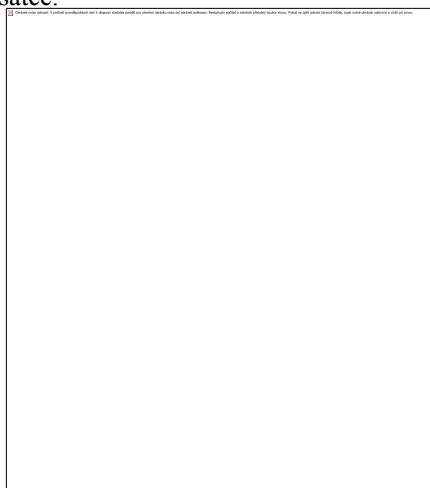
Čím je ale pro nás tento zástupce surrealistů zajímavý? Předně zde odkazují na minulé, smrtelné, číslo, neboť ho jeho přátelé surrealisté chtěli oběsit na jeho horolezeckém provaze ze schodiště jeho domu. Vysmekl se však a dále za sebou nechával léta na cestě ke své devadesátce.

Zde ho máme, kterak si připomíná onen incident:

toto je díra v prostoru tohoto časopisu

toto je písmeno č

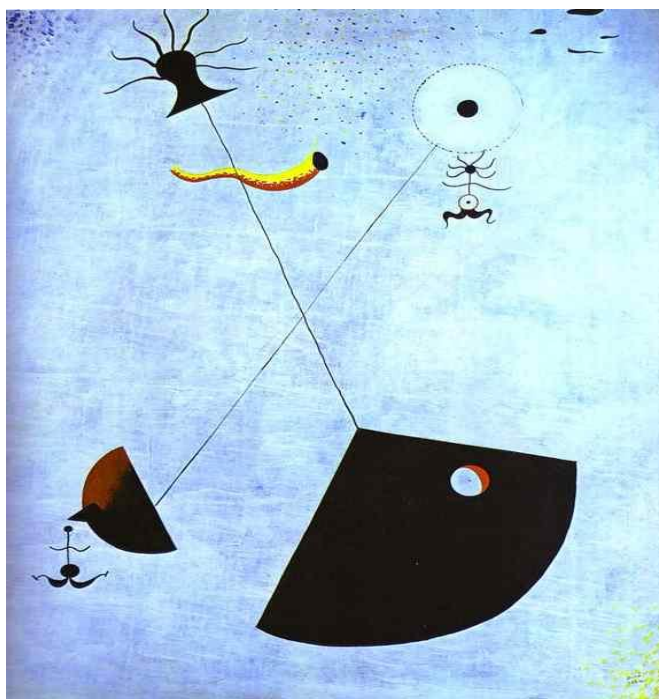

Ku správnému formátu obrázku téměř oběšeného umělce je třeba použít otočnou metodu zobrazení, kdy vezmete do rukou monitor a prostou rotací ho otočíte o 180°. Pokud jste kopy nezvedené, můžete si monitor otočit i o 180°C. Výsledek bude velmi surrealistický.

Jako malíř pracoval na základě tzv. snového automatismu, který probíhal na základě jeho halucinačních vizí, které prožíval ve chvílích, kdy jeho chudoba dosáhla toho stavu, kdy se trpí hlady. Opravdu, prý v jistých obdobích svého života obědval pouze jedenkrát do týdne.

Výsledkem těchto prožitků je například obraz Mateřství

Právě čtete dvanáctou (slovy dvanáctou) stranu kulturního časopisu AK-29. Není to báječné?

Zprávy z jiné společnosti

- * Hluchý Karel Plk změnil celé slyšení zemského soudu.
- * Přední americký výrobce dámských hygienických vložek investoval nemalou sumu do Kunětiných jatek.
- * Sleva na citróny bude od 21.6. do 30.6. v Antikvariátu Kačur.
- * V Čechách 78 % obyvatel lže a 69 % mluví pravdu a 4 % nejsou trpaslíci.
- * Na Klatovsku se odehraje první ročník koralley. Korelovat na ní budou silniční válce s válečky na těsto.
- * Třiatřicetiletému australskému domorodci Nhjr'fr se vrátil bumerang s botičkou od australské dopravní policie.

„Každý ať si to dosadí sám,“ řekla jistá doktorka při přednášce o Miróovi. Ponecháme tedy divákům čistou obrazotvornost a ... koukejte se!

Kuchyň. Bílé stěny, šedá betonová podlaha, dřevěná kuchyňská linka vzadu. Za linkou leží veliká krabice. Naproti lince je okno, kterým se dovnitř vlevá beatnické světlo. V koutě, který je nejdál, sedí sexuolog Oswald K., kouří dýmku, prohlíží si plánek Amsterdamu, ale kromě kuchyně a jeho samého o jeho přítomnosti nikdo neví.

Kerouac: Už je to tady.
 Corso: Proč koukáš na mě? Moje chyba je to ze všech nejmenší.
 Ginsberg: Budoucnost. Vždycky jsme věděli, že to přijde.
 Kerouac: Mně je smutno.
 Corso: Už jsem ti řekl, ať nekoukáš pořád jenom na mě. Máš tady taky Ginsberga.
 Ginsberg: Co že to? Co to tam vidím, v té budoucnosti, moji poezii uráží kdo... co je to za jméno, nemůžu to přečíst. Aha, tady. Kdo je sakra John Lennon?
 Kerouac: Nevím, a ani mě to nezajímá.
 Corso: Jestli se nepodíváš na Ginsberga, tak tě lisknu. Víš, že jsem už seděl.
 Ginsberg: By mě zajímalo, kdo na to vlastně přišel.

Z veliké krabice se ozývá chichotání, ale ti tři ho neslyší.

Kerouac: Mně to zní jako nápad někoho hodně mladého.
 Corso: Koukáš na mě? Řekni, že koukáš na mě, pane toaletní papíre!
 Ginsberg: Mám z toho větší depresi než ten, kdo neví, co je to jaggernaut.
 Kerouac: Jatagan!
 Corso: Cože?
 Ginsberg: Cože?
 Kerouac: Nic, jen jsem něco zkoušel.
 Corso: Hele, chlapi, nejsme v tom sami. Tak o tom prostě přestaneme mluvit.
 Ginsberg: Jo, to je dobrý, to nám vyjde.

Z veliké krabice se ozývá hlas Ivana Wernische: Mně bude třicet až v roce 1972, cha chá, mně budou věřit ještě dlouho!

Kerouac, Corso a Ginsberg se chtějí vrhnout na velikou krabici, ale zakopnou: ten o palaš, onen o scimitar, třetí o trebuchet (respektive: tré buchet). Než se zvednou, krabice s vlajčím vousem, vítězně se smějíc, zmizí dolů po schodech. Zase si sedají, stárnou, jejich čtenáři taky stárnou. Prach padá.

Slunce prosvětluje padající prach. To je tak krásné!

Zadělal přírůstek Henry Fruchbamer.
 Pseudonym rozeklaný.

PROČ?

Je třicítka převratným číslem a mezníkem v lidské ontologii.
Po třicítce začíná všeobecné pozvolné tělesné chátrání
Po třicítce rádo kouká mužské oko
Po třicítce zemřel Ježíš
Po třiceti dnech hladovění obvykle následuje smrt
Po třiceti dnech těhotenství je již embryo pevně uchyceno v děloze
Po třiceti letech skončila Třicetiletá válka
Po třicítce následuje jednatřicítka
a tak dál
Po třicítce bývá horší kocovina
Po třicítce je sexuální aktivita ženy navroholu
ta mužská naopak klesá
Nad třicet už má paša slušný harém
Nad třicet se vede jako „obnovský“
Zdena Studénková vypadá v padesátiosmi letech na třicet
kdyby měl den třicet hodin, to by se žilo
a třicetkrát dostaneš na prdel, jestli budeš zlobit, syknutí!
A třicet korun mi nech pod rohožkou, jdu na jedno, ženo

Je třicítka převratným číslem a mezníkem v lidské ontologii.
Po třicítce začíná všeobecné pozvolné tělesné chátrání
Po třicítce rádo kouká mužské oko
Po třiceti dnech hladovění obvykle následuje smrt
Po třiceti dnech těhotenství je již embryo pevně uchyceno v děloze
Po třiceti letech skončila Třicetiletá válka
Po třicítce následuje jednatřicítka
a tak dál
Po třicítce bývá horší kocovina
Po třicítce je sexuální aktivita ženy navroholu
ta mužská naopak klesá
Nad třicet už má paša slušný harém
Nad třicet se vede jako „obnovský“
Zdena Studénková vypadá v padesátiosmi letech na třicet
kdyby měl den třicet hodin, to by se žilo
a třicetkrát dostaneš na prdel, jestli budeš zlobit, syknutí!
A třicet korun mi nech pod rohožkou, jdu na jedno, ženo

PROČ?

toto je infantilní a blbé, ale co už s tím

Tupil Johann Sebastian Lepra.
Tohoto času a tak dále.

Tento prostor jsme
nezaplnili červenou skvrnou,
ale textem.

Tento prostor jsme
nezaplnili textem, ale
červenou skvrnou.

Seděl jsem na lavičce. Předě mnou na zemi se vyhříval ohavný, masitý flusanec. Pozoroval jsem jeho okysličené bubláni. I v něm je vlastně život. I v té odporné a vkus urážející neřestnosti se v euforických výkřicích rozmnožuje život. Snad tu předě mnou seděl nějaký tupec flusající ob moment. Plivu, tedy jsem. Před kým utéct. Kam utéct. A proč vůbec utíkat. Vysmrknul jsem si do

huby kus své sliznice a přidal k flusanci svůj hlenovitý genofond. Heml třeskl o heml. Není to vlastně určitá forma soulože? Slinná žláza objatá cizí slinnou žlázou v exteriéru? I v tom marasmu se děje život. I v té břečce se množí možnosti. I tam vzkvétají výzvy.

Objala jsi mě, do ucha mi vyhřezla klobásu milostného slova a já se třesu hrůzou co přijde příště.

Slovník, který jsem našel v březovém lese, měl jen třicet hesel

Zuzaně

zamindárkovaný typický tím, že si osvojil umění neobrousit si zuby jídlem (-dár- se vyslovuje jak dlouze, tak krátce: podle sinusoidy mluvčího)

zbastlit umět nakreslit Ramóna Lulla modrou pastelkou levou rukou, i když jste pravák

zccc tři hry, při nichž jde o skrytí genomu

zždělání malíř Raffael jede na vozíku vyrobeném Malým bobrem

ze přidává se na konec slov, jimiž chcete žertovně vyjádřit „Slyším, že jsi učenec, který navštěvoval mnoho škol, protože mluvíš takovými slovy, kterým nemůže nikdo rozumět.“

zflikovat vědět, kdy vykřiknout slovo „Mbuni“, když vám někdo v jazyce, který neovládáte, řekne, že pštrosáčata jsou tím jediným, co můžeme rozdávat, aniž bychom to měli

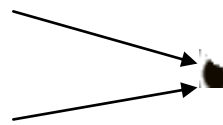
zgrotefendit učinit slunečné odpúldne ještě slunečnějším pomocí klínového písma

zhrnku totéž, co „z hrnku“ (použití ve spěchu je společenským faux pas, ale při sezení se od mluvčího víceméně očekává, aby mluvčí neurazil schody)

zchytrat část města, kde se nepředpovídá házením střevíce, ale házením Popelkou

zikurat v polynéském nářečí slovo znamenající „čtyři tuny kyselého zelí nejsou v žádné jednotkové soustavě totožné se šílenstvím“

zj umění vyslovit správně „i“ ve slově „unappetitlich“

Osmnáctá stránka našeho fraktálního časopisu
AK-29.

Tudy vede čára

zkrásnět významně vylepšit vzhled lopatky na smeti tím, že ji pozvracíte

zlaser předpona/znamenající, že slovo se používá jako přísloví

zmerčit prorůst do druhého patra (o sádrové sovětině se zebřími pruhy)

zn pes pojatý jako pokojská, dokonce (pokud byl pozorován přes sklo, považuje se za interní vtip, když složíte kůži na tvaři do rozdílných vrásek)

zňorčit spatřit něco, když jste ve společnosti medvěda

zobecnit dožít se devadesáti šesti let díky používání slov výhradně konkrétních

zpsanciti pes, který si snědl pelech, stele si sám v sobě

zquohogovatět poznat, čím se okršlek rozšíření holofrda liší od okršleku rozšíření holofrta

zrnorvegicus v žargonu fotografů kanálů znamená (zleva doprava) „Babička vyhodila 1 krysu“, nebo „Dal jsem fotky do umyvadla“ (zprava doleva)

zřuok odrůda brambor, která vyvinula košu

zśusovatět dodat textu lilie

ztyčít rozklíčovat pomocí sextantu, gyroskopu a plachetní lodě fakt, který jste si nemohli vybavit (používá se výhradně v případě, kdy si nezdáte uvědomovat, že aby karbanátek mohl být ohřán, musí být nejprve vůbec připraven)

zulíbat pozorovat malého Barranda, který se láskyplně dívá na starého, písničáka Nerudu

zvlčítí opak stavu, v němž člověk píše básně o objímajících se racích

zwocelit rozluštit nápis tak, že buď obsahuje slovo evagamaksansoa, nebo je irsky

zxhostit dodávat vykřičník doprostřed slov (velmi běžné)

zyútúbit: radost z toho, že internet není telepatický, vyjádřená nahým Hughem Grantem, nebo udělením grantu ústavu, který má slogan „Nech hubu stárnout rychleji“

zz světlo

zž správný výsledek, který předstírá, že je chybný

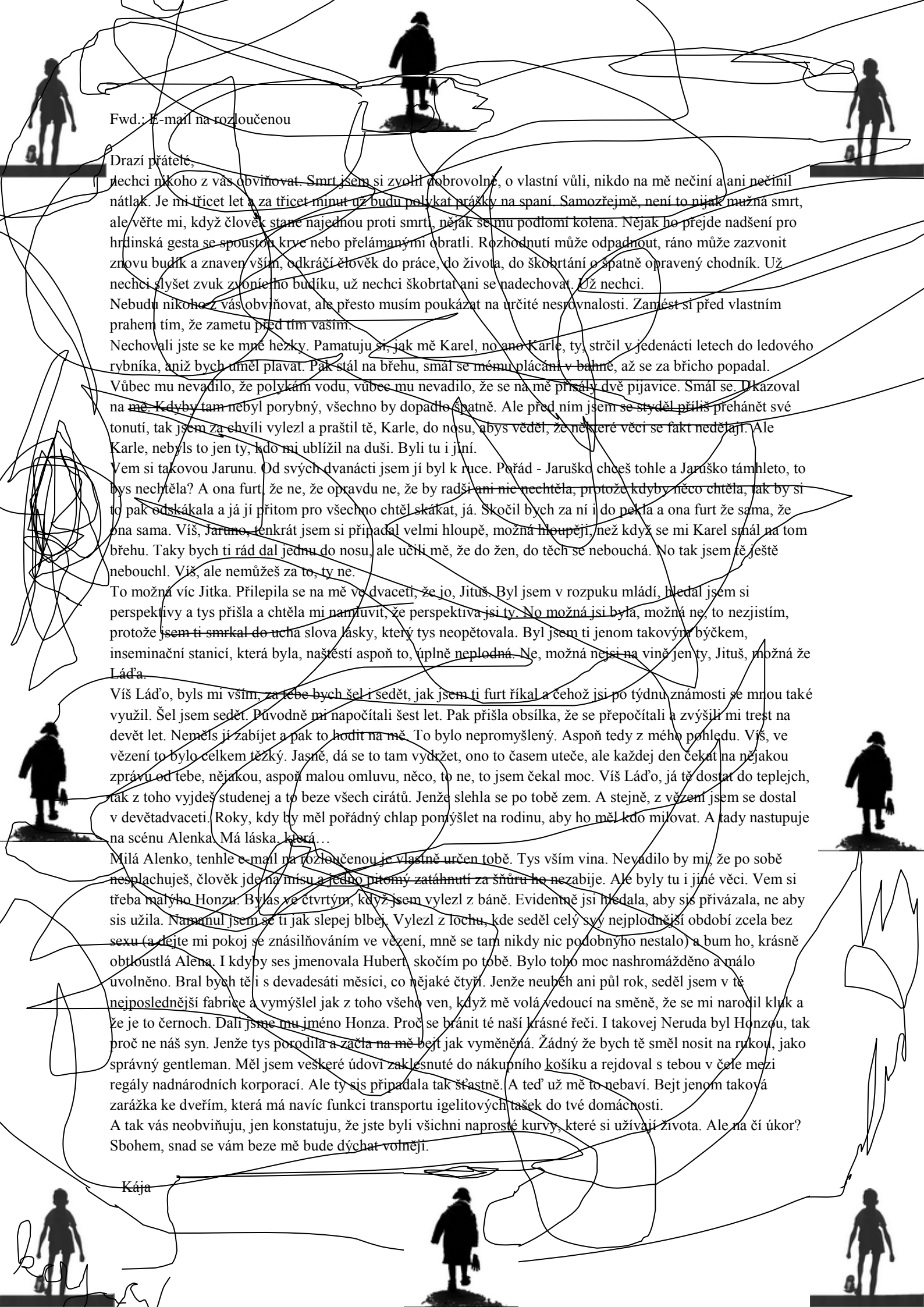
Klenutý cihlový strop písně,
pod nímž se suší zelenina
a ptáci dělových věží hlavní ráže.

Na křbové římse
staré třicetuzlové pohlednice.
Před ní si begas montuje silnější křídla.

Báseň ze sbírky Ten stolek je nízký publikována s nelaskavým svolením (po bití [byť?] nebyl ošetřen) autora
Miroslava Fišmaistera Fišmaistera Fišmaistera.

Tento [odkaz](#) vás nikam neodkáže.

Fwd.: E-mail na rozloučenou

Drazí přátelé,

nechci nikoho z vás obviňovat. Smrt jsem si zvolil dobrovolně, o vlastní vůli, nikdo na mě nečiní a ani nečinil nátlak. Je mi třicet let a za třicet minut už budu polykat prášky na spaní. Samozřejmě, není to nijak mužná smrt, ale věřte mi, když člověk stane najednou proti smrti, nějak se mu podlomí kolena. Nějak ho přejde nadšení pro hrdinská gesta se spoustou krve nebo přelámanými obratli. Rozhodnutí může odpadnout, ráno může zazvonit znovu budík a znaven vším, odkráčí člověk do práce, do života, do škobrtání o špatně opravený chodník. Už nechci slyšet zvuk zvonícího budíku, už nechci škobrtat ani se nadechovat. Už nechci.

Nebudu nikoho z vás obviňovat, ale přesto musím poukázat na určité nesrovnalosti. Zaměst si před vlastním prahem tím, že zemetu před tím vašim.

Nechovali jste se ke mně hezky. Pamatuju si, jak mě Karel, no ano Karle, ty, strčil v jedenácti letech do ledového rybníka, aniž bych uměl plavat. Pak stál na břehu, smál se mému plácání v bahně, až se za břicho popadal.

Vůbec mu nevadilo, že polykám vodu, vůbec mu nevadilo, že se na mě přisaly dvě pijavice. Smál se. Ukazoval na mě. Kdyby tam nebyl porybný, všechno by dopadlo špatně. Ale před ním jsem se styděl příliš přehánět své tonutí, tak jsem za chvíli vylezl a praštil tě, Karle, do nosu, abys věděl, že některé věci se fakt nedělají. Ale Karle, nebyls to jen ty, kdo mi ublížil na duši. Byli tu i jiní.

Vem si takovou Jarunu. Od svých dvanácti jsem jí byl k ruce. Pořád - Jaruško chceš tohle a Jaruško támhleto, to bys nechtěla? A ona furt, že ne, že opravdu ne, že by radši ani nic nechtěla, protože kdyby něco chtěla, tak by si to pak odskákala a já jí přitom pro všechno chtěl skákat, já. Skočil bych za ní i do pekla a ona furt že sama, že ona sama. Víš, Jaruno, tenkrát jsem si připadal velmi hloupě, možná hloupěji, než když se mi Karel smál na tom břehu. Taky bych ti rád dal jednu do nosu, ale učili mě, že do žen, do těch se nebouchá. No tak jsem tě ještě nebouchl. Víš, ale nemůžeš za to, ty ne.

To možná víc Jitka. Přilepila se na mě ve dvaceti, že jo, Jituš. Byl jsem v rozpuku mládí, hledal jsem si perspektivy a tys přišla a chtěla mi namluvit, že perspektiva jsi ty. No možná jsi byla, možná ne, to nezjistím, protože jsem ti smrkal do ucha slova lásky, který tys neopětovala. Byl jsem ti jenom takovým býčkem, inseminací stanicí, která byla, naštěstí aspoň to, úplně neplodná. Ne, možná nejsi na vině jen ty, Jituš, možná že Láďa.

Víš Láďo, byls mi vším, za tebe bych šel i sedět, jak jsem ti furt říkal a čehož jsi po týdnu známosti se mnou také využil. Šel jsem sedět. Původně mi napočítali šest let. Pak přišla obsílka, že se přepočítali a zvýšili mi trest na devět let. Neměls jí zabíjet a pak to hodit na mě. To bylo nepromyšlený. Aspoň tedy z mého pohledu. Víš, ve vězení to bylo celkem těžký. Jasně, dá se to tam vydržet, ono to časem uteče, ale každé den čekat na nějakou zprávu od tebe, nějakou, aspoň malou omluvu, něco, to ne, to jsem čekal moc. Víš Láďo, já tě dostat do teplejch, tak z toho vyjdeš studenej a to beze všech cirátů. Jenže slehla se po tobě zem. A stejně, z vězení jsem se dostal v devětatdvaceti. Roky, kdy by měl pořádný chlap pomýšlet na rodinu, aby ho měl kdo milovat. A lady nastupuje na scénu Alenka. Má láska, která...

Milá Alenko, tenhle e-mail na rozloučenou je vlastně určen tobě. Tys vším vina. Nevadilo by mi, že po sobě nesplachuješ, člověk jde na misku a jedno pitomý zatáhnutí za šňůru ho nezabije. Ale byly tu i jiné věci. Vem si třeba malýho Honzu. Byls ve čtvrtým, když jsem vylezl z bány. Evidentně jsi hledala, aby sis přivázala, ne aby sis užila. Namnul jsem se ti jak slepej blbej. Vylezl z lochu, kde seděl celý svůj neplodnější období zcela bez sexu (a dejte mi pokoj se znásilňováním ve vězení, mně se tam nikdy nic podobného nestalo) a bum ho, krásně obtloustlá Alena. I kdyby ses jmenovala Hubert, skočím po tobě. Bylo toho moc nashromážděno a málo uvolněno. Bral bych tě i s devadesáti měsíci, co nějaké čtyři. Jenže neuběh ani půl rok, seděl jsem v té nejposlednější fabrice a vymýšlel jak z toho všeho ven, když mě volá vedoucí na směně, že se mi narodil kluk a že je to černoch. Dali jsme mu jméno Honza. Proč se bránit té naší krásné řeči. I takovej Neruda byl Honzou, tak proč ne náš syn. Jenže tys porodila a začla na mě být jak vyměněná. Žádný že bych tě směl nosit na rukou, jako správný gentleman. Měl jsem veskeré údovi zaklesnuté do nákupního košíku a rejdoval s tebou v čele mezi regály nadnárodních korporací. Ale ty sis připadala tak šťastně. A teď už mě to nebaví. Být jenom taková zarážka ke dveřím, která má navíc funkci transportu igelitových tašek do tvé domácnosti.

A tak vás neobviňuju, jen konstatuju, že jste byli všichni naprostě kurvy, které si užívají života. Ale na čí úkor? Sbohem, snad se vám beze mě bude dýchat volněji.

Kája

Otevřít oči.
Šup. Ještě jednou.
Tak!
Otevřít.
Zavřít.
Otevřít.
Tak!
Kde to jsem?
Zavřít.
Tak!

Kde je to tady, když nic nevidím?

Otevřít oči. Jak chirurgické zákrok. Rozšklebit štěrby na zírání.

Kde je to já? Kde je to já, když je tma? Všude.

Natáhnout ruku. Teď! Tma. Ruka v ní. Já v ní!!!

Ruka. Tma. Já. Nějaká souhra. Netušený propletenec.

Ve tmě být, jako nebýt, jen souhra pitomých pocitů. Ruka natažena. Oči vytřeštěny. Ale ruka neviděna.

Nespatřena. Úradkem se podívat. Švihnout pohledem. Ale jen tma. Jak jde vidět tmu? Vždyť tma vidět není.

Tady. Jsem tady. Tady. Přesně na tomhle místě. Ležím. Spím. Jsem. Mrknout. Vstát. Nahmatat konec tmy.

Nahmatat aspoň její začátek. Krok dopředu. Opatrný. Špičkou palce ohmatat podlahu. Beton. Studený. Bez překážek. Povolení pokračovat. Další krok dopředu. Špička druhého palce se dotýká podlahy. Zastavit.

Potlačovat v sobě paniku. Intenzivní pocit ohrožení. Nejistoty bytí. Tma je všude. Ve tmě je ticho. Jen sípavý dech. Zadržet dech, zaposlouchat se. Ticho. Naprosté ticho. Nikde nekape kohoutek. Výdech a nádech. Zadržet ho. Ticho. Tma. Já a další krok dopředu. Opatrné nahmatání. Jemné došlápnutí. Žádná překážka. Potlačit chuť si sednout a rozbřeset se. Nádech a další krok dopředu. Jemné podlahy odhadnutí a definitivní došlápnutí. Bez překážek. Směr vpřed. Chuť si zakouřit. Jistá naděje na světlo ze žhavého konce zapálené cigarety. Touhu potlačit jakožto oslabující prvek nynějšího života. Udělat krok dopředu. Došlápnout, další krok učinit.

Otevřít oči.

Tak! Šup, ať se kouká. Pod zadkem se rozlézá podlaha. Všude okolo jen tma. Naprostá nepřítomnost světla.

Zavřít oči. Teď!

Šup.

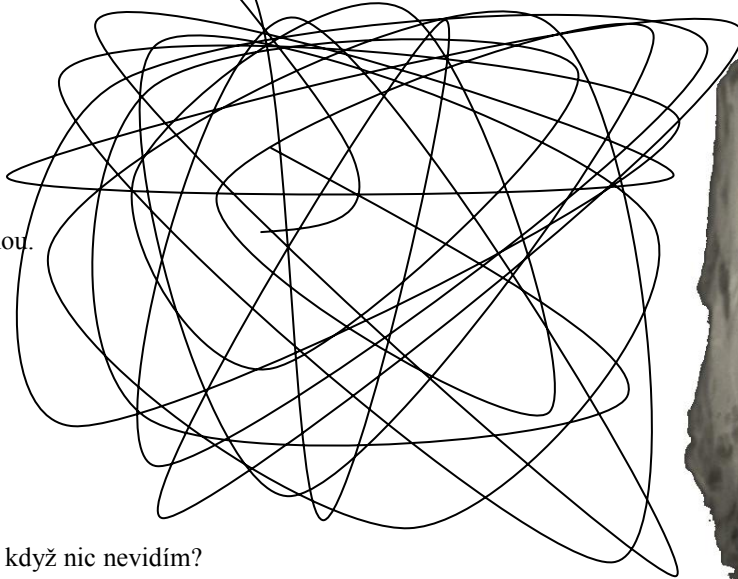
Otevřít. Za zády tma.

V ruce tma. V žaludku tma.

Průhled do života. Záblesk skutečnosti, který mě vrhnul do škarpy oblepené nádory mrtvol viděných přes okno jedoucího autobusu. Tamhle je kopec určený k sáňkování, za ním kaplička. Oko se snaží dosáhnout na konec, ale tma se ujímá vlády. Kde jsem? Co jsem? Připadá mi, že vrcholná literatura se za chvíli nebude psát, ale štěkat. Čtenář otevře knihu a záplava vět dlouhých přesně jedno slovo se bude doplňovat kulometnou palbou teček. Jsem. Tady. Já. Myslím. Koukám. Tma. Všude. Kulometný výraz tmy v duši. Tečkování. Jak rázně vynechat slova. To vzdmutí strachu z prožitého. Víc to gradovat nejde. Větší napětí navodit nelze.

Vykašlat se na sdělení a nacpat do čtenáře jen to napětí. Čirou esenci strachu.

Průhled do života víc než bujarý.

TÚTO JE NIC

30. list Korintským

Drahá paní Korintská, vážený pane Korintský,
ano, už zase vám píšu. Tak ta otrava nebyla ze slanečků, jak jsme následnou rešerší vyjistili. Na vině je Ješuova machinace s vínem, holt, kluk pitomá, v tom ještě neumí chodit a bylo cítit, že mok byl trochu zkvašený.

Budeme ho muset ještě cvičit. Naštěstí jsme nevolnost elegantně zastřeli za potřebu rozjímání.

V kleče se nejlépe zvrací do křovin, aniž by byl člověk jakkoliv podezříván z nepřistojnosti.

Ale dovolím se valem přiblížit k předmětu tohoto listu. Už můj kantor mi vtoukal do hlavy, že zbytečné plýtvání pergamenem se může vymstít jeho dokonalým nedostatkem. Proto se pokusím být maximálně stručný.

Ješua, jak se mi v poslední době pozdává, potráci na přesvědčení. Dovolte mi vylíčit událost, které jsem byl nechtěným účastníkem. Ješua strávil půl dne v rozhovoru s drobnou dívkou. Ne ona jemu, nýbrž on jí naslouchal se zatajeným dechem. Na tom by nic nebylo, kdybych poté nevyslechl Ješuovu modlitbu. Zalezl si po rozhovoru s dívkou pod morušovník řka: „Pravím vám, jděteš k šípku a tam na mne sečkejte, ponořím se do osiv vlastních myšlenek a pošlu svému Otci modlitbu.“

I odebrali se všichni k šípku, poslušni jeho slov, jen já se skryl za kmen morušovníku, zvědav, co vece Ješua po dyndání s dívkou. A poslyšte jeho slova: „Bože, Otče, tys nejvyšší z nejvyšších. Před tebou se sklání všechny národy světa. Tys alfou i omegou, tys začátkem i koncem, tvé milosrdenství se dotýká i toho nejposlednější, proto vyslyš mou vroucí modlitbu. Dovol, Otče, jenž si na nebesích, dovol mi, udělat si z tebe prdel. Doktrína lásky, kterou mám dle věčných plánů šířit po světě mezi lid, se mi začíná protivit. Neber to, Otče, jako urážku tvých plánů, ber to prosím jako nutnou nástavbu božího plánu, které se říká lidství. Člověk má, drahý Otče, mnohem radši bujarý smích než slepecké klanění se prázdné slámě. Ne, nejsi prázdná sláma, tvá nekonečnost je fajn, ale čeho je příliš, to i mula obejde a tak mi dovol si z tebe udělat prostou, lidovou, prdel, která tvé ohromnosti dodá trochu důvěryhodnosti.

Striktně odmítat vše lidské a a priori toužit po božském, je kontraproduktivní. Chápu, že se ve své božskosti musíš neskutečně nudit. Nikdo ti není protihráčem, nikdo ti nevidí do karet, protože jen ty víš, že se hraje a že se hraje o všechno. Proto mi dovol tě ponížít prostou prdelí.“

Na to Ješua vstal a ubíral se za svými společníky k šípku. Nenápadně jsem se připojil. Tento list budiž adresován spíše paní Korintské. Paní Korintská, ty vaše utrejchy, člověka vyléčí, naprosto ze všeho. Vytvořte prosím pro Ješuu utrech takové síly, že už si na nějakou pokleslou a naši věci ubližující legraci nevzpomene. Vyléčte

Ješuu z přílišného optimismu.

V úctě váš svatý Petr

chirurgická třesění

sekání smrti
jako pohazení od lásky
přísný
zasténání
naježení chlupů
jako když si pouštíš
mozartovy lety
nebo jako když tě pankáč
načeše
nádory ti rozřeže
jako chirurg
a jeho kruci metalová
chirurgie
která
do hnisu
ze zařízne
a z rány hnis
se vyleje
jizvu scelí
nejdřív
zašije

from(todom) L. Součková

modrá barva

Toto je třicátá a poslední stránka tentuk čísla časopisu AK-29. V dohodě se plaví skutečnost, že toto číslo budou číst i tři Teslové. Z čehož logicky vyplývá...